

Галина Цьомик своїх дітей від театру відсторонила



Фото О. ХАРВАТА

Галина Цьомик стала княгинєю Рівненською з легкої руки Святослава Мельничука

Як складеться доля актора, залежить від тих ролей, які він грає. Актрисі Рівненського облмуздрамтеатру Галині Цьомик дістаються здебільшого образи сильних жінок. Натомість у рівнян вона асоціюється із засновницею міста Марією Несвицькою, бо пані Галина перша, хто наважився втілити її образ. Сама ж актриса переконана, що саме робота в театрі сформувала її сильний характер. А ще зізнається, що акторські здібності допомагають долати труднощі у житті. Про тандем "режисер-актор", спрагу до роботи й про дитячі сльози заслужена артистка України, жінка року-2007, володарка Ордена княгині Ольги III ступеня Галина Цьомик розповіла "ГАЗЕТИ".

— Пані Галино, ви приміряли на себе образи і Гальшки Острозької, і Марії Несвицької-Рівненської. Відчули на собі силу й відповідальність історичної жінки, чи для вас це лише ролі?

— У першу чергу це ролі. Але це ролі, в які я щось вкладаю,

і які мене формують, виховують, доповнюють. Знаєте, я навіть коли читаю, бачу якусь сильну особистість і думаю: а чому ні? Адже можна так жити і думати... У театр прийшла, коли мені було 19 років, дуже скромною і тихою дівчинкою. Але мені пощастило працювати із великим режисером — Володимиром Опанасенком. Він став для мене учителем і зробив з мене справжню актрису. Адже актор народжується саме в театрі. З кожним роком роботи у театрі відчувала, що стаю сильнішою. До того ж, з часом мені ще й дісталися сильні ролі — і та ж Анна з "Украденого щастя", і Гальшка, і Несвицька. Відтак, я стала інша, сильніша.

— Як так сталося, що з'явилася Марія Несвицька?

— Її відкрив народний артист України Святослав Філімонович Мельничук. Валерій Баталов написав уривок, а Мельничук запросив мене. Пам'ятаю, як зателефонував і запитав, чи не хотіла б зіграти? Я, звичайно, одразу погодилась. Що б мені не пропонували, погоджуюсь — яке б воно не було різне, мені цікаво. Тим паче, що мені завжди мало. Ми зробили цей уривок, він прозвучав, його сприйняли всі. А пам'ятник Марії Несвицькій вже встановили потім. Я дуже вдячна Святославу Філімоновичу за цю роль.

— А власну п'єсу написати й поставити не пробували?

— Ні, не пробувала. Просто собі щось пописувала, видо-вища різноманітні, свята. Ставив режисер, а не я. На мультимедійному радіо уроки для дітей начитувала, і християнські оповідання. А от зараз допомагаю створити бібліотеку для незрячих. Начитую різноманітні книжки, і релігійні, й інші.

— Хто режисер вашого життя?

— Я сама. Життя й театр так переплітаються, тісно зв'язано все... Втім, сім'я — це мій тил, там, де мене завжди розуміють. Це дуже важливо. Актори — вони ж як діти, постійно потребують уваги і любові. Скільки б тобі не було — 80 чи 20...

— Ваші діти у театрі росли?

— Ні, театром вони не хворіють. В усякому випадку я так спрямовувала. Професію хай собі самі обирають. Зараз донечка Марійка навчається в Острозькій академії, а син Василько ходить до школи. До речі, чоловік жодного відношення до театру не має і ходить у нього дуже рідко.

— Діти мамині прем'єри регулярно відвідують?

— Лише коли цього хочуть. Дочка після того, як подивилася "Закон" Винниченка, мовчала, аж поки не приїхали додому. А вже потім сказала: "Мамо, мені дуже дороге твоє здоров'я. Я би, чесно кажучи, не хотіла, щоб ти там грала". Хоч я там і не грала. Вистава насправді складна і вимагає багато сили. А от коли грала Гальшку, то після вистави донька влетіла в гримерку, обійняла мене і так плакала — пройнялася долею героїні.

А син, йому зараз 13 років, якось ходив до мене на виставу "Останній строк" на малій сцені. Роль у мене там дуже маленька, практично майже всю виставу мовчу. Але мені вона дуже подобається. Малий, хоч він і дуже стриманий хлопчик, тримав мене за руку до самого дому. Лише коли ліг спати, покликав мене за руку до самого дому. Лише коли ліг спати, покликав мене, попросив нахилитися й прошепотів: "Мам, я тебе дуже люблю, а як так зробити, щоб ти жила завжди?".

Ірина НИЧИПОРУК.